

פרשת פנחס

בס"ד

תעשה מה שאתה יכול

בפרשה יש את הדין של קרבן התמיד, "צו את בני ישראל ואמרת אליהם, את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי במועדו", (כח,ב). כתוב במדרש, בשעה שאמר הקב"ה למשה, "צו את בני ישראל, את קרבני לחמי לאשי", אמר משה, מי יוכל להספיק להקב"ה קרבנות, הרי גם אם נקריב את כל הבהמות שיש, ונערוך את כל עצי הלבנון, זה לא מספיק להקב"ה, ואיך נוכל להביא קרבן להשם.

אמר לו הקב"ה למשה, אני לא מבקש מעם ישראל שיקריבו לי קרבנות לפי כוחי, אלא אני מבקש מישראל, שיקריבו לי קרבנות, לפי כוחן של ישראל, ואני מבקש, שיקריבו כל יום שני כבשים, וגם את שניהם לא יעשו ביחד, אלא, את הכבש האחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני, תעשה בין הערביים.

וכן אנו מוצאים בשעה שאמר הקב"ה למשה רבינו, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אמר משה, מי יוכל לעשות מקדש להשרות בו את שכינתו של השם יתברך, והרי על הקב"ה נאמר "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא", וכן "השמים כסאי והארץ הדם רגלי", ואיך אפשר לבנות מקדש, להשרות בתוכו את שכינתו של הקב"ה, שממלא את כל העולם.

אמר לו הקב"ה למשה, אני לא מבקש שיבנו לי מקדש לפי כוחי, אלא אני מבקש שיבנו לי מקדש לפי כוחם של ישראל, שאם אני מבקש שיבנו לי מקדש לפי כוחי, כל העולם כולו לא יכול להחזיק את כבודי ולא את כבודו של אחד משמשיי, אלא, אני מבקש מעם ישראל, שייבנו לי, עשרים קרשים בדרום, עשרים קרשים בצפון, ושמונה במערב, ואני משרה את שכינתי בתוכו.

וכאשר עם ישראל עשה את מה שהוא יכול, בשביל לזכות השראת השכינה, אז הקב"ה השרה שם את שכינתו, ולא משנה להקב"ה, הכמות, או הגודל של הדבר שהאדם עשה, אלא העיקר אצל הקב"ה, שהאדם ישקיע ויעשה את מה שהוא יכול, וברגע שהוא עושה את מה שהוא יכול, הוא יזכה להיות ראוי להשראת השכינה.

הרמב"ם (הלכות תשובה ה,ב) כתב, "כל אדם ואדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו, או רשע כירבעם בן נבט", שהעמיד עגלים מזהב, והכשיל את עם ישראל בעבודה זרה.

וצריך להבין, איך זה ייתכן, שאדם יהיה צדיק כמשה רבינו, והרי התורה מעידה על משה רבינו, "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, אשר ידעו השם פנים בפנים", ואיך כותב הרמב"ם שאפשר לכל אחד ואחד להיות כמשה רבינו.

והביאור שבתפילת שחרית של שבת אנחנו אומרים, "ישמח משה במתנת חלקו, כי עבד נאמן קראת לו", שהמעלה של משה רבינו היתה, שהוא היה עבד נאמן של השם. ועבד נאמן, זה מי שעובד את האדון שלו, בכל הכוחות שיש לו, ואת כל מה שיש לו, הוא מנצל בשביל לעבוד את האדון שלו, ומה שהעבד לא עושה כי הוא לא יכול לעשות, זה לא מוריד לו מהנאמנות שלו כלפי האדון.

וזה השבח של משה רבינו, שהוא "עבד נאמן", שאת כל הכוחות שהיו לו, הוא ניצל בשביל עבודת השם, ומה שהפסוק אומר, "ולא קם נביא בישראל כמשה", שהגיע לדרגות גבוהות בנבואה, שאף אחד אינו יכול להגיע לדרגות האלו, אבל העיקר היה, זה העבד נאמן, שהוא ניצל את כל מה שהוא יכול לעבודת השם.

וזה מה שאומר הרמב"ם, שכל אחד ואחד ראוי להיות צדיק כמשה רבינו, הכוונה, שכל אחד יכול לנצל את כל הכוחות שיש לו, ואת כל הכישורים שיש לו, בשביל לעשות את רצון השם, והרמב"ם לא כתב שיכול להיות נביא כמשה רבינו, אלא צדיק כמשה, שינצל את כל הכוחות שלו להגיע לדרגה שהוא יכול להגיע אליה, וכן חלילה כל אחד יכול להיות רשע כירבעם בן נבט, שהוא ניצל את כל הכוחות בשביל להרע.

ומכאן אנחנו למדים שהקב"ה רוצה מכל אחד, שיעשה את מה שהוא יכול בעבודת השם, ובאיזה רמה ובאיזה דרגה שהאדם נמצא, שיראה מה הוא יכול להוסיף עוד בעבודת השם, ולהתעלות, ויוסיף עוד דבר קטן, ושלא יחשוב, על מה שהוא עושה שזה במילא איזה דבר קטן, ואין לי איך להגיע מזה לדרגות גבוהות.

כיון שמה שהקב"ה דורש מהאדם, זה לא שיגיע לדרגות גבוהות, אלא שהוא יעשה את מה שהוא יכול.

הלכות שבת

א. מלאכת הקורע. הקורע בגד או עור, והכוונה שלו בקריעה הזאת לתועלת, שהוא קורע אותו כדי לחזור ולתפור, חייב.

גם במקרה שהוא לא חייב לקרוע בשביל לתפור, אבל, כיון שהקריעה הזאת היא לתועלת, כדי שיתפור, חייב.

ב. גודל הקריעה שקורע ויהיה חייב, זה קריעה בגודל שיש בה כדי לתפור שתי תפירות, בפחות משיעור זה, אין חייב מדאורייתא, ואסור מדרבנן.

ג. כל קריעה שהיא תיקון, חייב, אפילו שזה לא על מנת לתפור, אבל אם הקריעה מקלקלת את הבגד או את הנייר, אסור מדרבנן.

ד. איסור קורע שייך בכל דבר רך, כגון, עורות, ניירות, קרטון, נייר כסף, ניילון, וכל כיוצא בהם.

ה. ספר חדש שיש בו דפים מחוברים שלא נחתכו לגמרי, אסור להפרידם בשבת משום איסור מלאכת קורע, וכן יש בזה גם איסור של מתקן מנא, שהוא מתקן וגומר בזה את עשיית הספר.

אבל אם הדפים חתוכים כראוי, ומחמת הלחץ שנלחצו בעת הכריכה נראים כמחוברים, מותר להפרידם בשבת.

אבל אם הדפים היו מופרדים, ונדבקו זה לזה על ידי דבק וכדומה, ולא נעשה בדעת שיישאר שם לקיום, מותר להפרידם בשבת.

ו. הפורם חוט תפור בבגד, או שפורם מכפלת שיש בבגד, אסור משום מלאכת קורע, ושיעור החיוב, זה כאשר פורם שתי תפירות.

ז. דפים שמחוברים יחד בסיכות מהדק, אסור להפרידם זה מזה בשבת, משום איסור מלאכת קורע.

ח. אסור לקרוע נייר טואלט בשבת, בין אם קורע במקום המנוקב, ובין אם קורע במקום אחר, משום איסור מלאכת קורע.

אם נמצא במקום שאין בו נייר טואלט חתוך, ויש רק נייר שאינו חתוך, מותר לקרוע כלאחר יד, כגון שיקרע את הנייר במרפק, שכיון שיש בזה משום כבוד הבריות, יכול לקרוע כלאחר יד.

אם יש נכרי, עדיף שיאמר לנכרי לקרוע את הנייר, דרך שינוי, ואם הוא ביקש מהנכרי שיקרע בשינוי, והנכרי קרע בלי שינוי, מותר לו להנות מזה, כיון שהוא ביקש ממנו שיעשה בשינוי, ומה שעשה כדרכו, זה בשביל הנוחות שלו.

ט. ממחטות נייר שלא נחתכו לגמרי זו מזו, ומחוברות באחת הפינות, אסור לקרוען בשבת זה מזה.

י. זמירות שבת שהדפים נדבקו זה לזה, מותר להפריד את הדפים, אבל אם על ידי הפרדת הדפים, יקרעו אותיות אסור להפריד את הדפים, משום איסור מוחק.

שבת שלום ומבורך

זמן הדלקת נרות שבת קודש (בית שמש): 7:07. צאת שבת: 8:25. רבינו תם: 8:59.

לשמירה, ברכה והצלחה בכל העניינים

הראל בן מרים. ערן בן צפורה. עובדיה בן לאה. משה דוד בן רחל.

לעילוי נשמת

צפורה בת עליה יעל עמרני ע"ה